

Sygn. akt III CZP 90/09

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marian Kocon (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z wniosku wierzyciela GE M. Bank S.A. w G.

przeciwko dłużnikowi Dominice Ł.

o nadanie klauzuli wykonalności,

na posiedzeniu jawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 20 listopada 2009 r.,

na skutek zagadnienia prawnego przedstawionego

przez Sąd Okręgowy w K.

postanowieniem z dnia 14 lipca 2009 r., sygn. akt II Cz 1392/09,:

"Czy określenie w bankowym tytule egzekucyjnym wysokości odsetek według stopy procentowej odsetek maksymalnych, to jest w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego spełnia wymogi formalne z art. 96 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (tekst jedn.: Dz.U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665 z późn. zm.) jeżeli wskazano także aktualną stopę tych odsetek właściwą na chwilę wystawienia tytułu?"

odmawia podjęcia uchwały.

Uzasadnienie

Sąd Rejonowy w K. postanowieniem z dnia 7 maja 2009 r. oddalił wniosek wierzyciela o nadanie sądowej klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu w części, w jakiej dotyczył on odsetek umownych za okres od dnia 8 listopada 2008 r. do dnia 7 kwietnia 2009 r., odsetek karnych za okres od dnia 7 maja 2008 r. do dnia 20 kwietnia 2009 r. oraz dalszych odsetek żądanych za okres od dnia 21 kwietnia 2009 r. do dnia zapłaty. W ocenie sądu w tym zakresie ujęcie wysokości odsetek nie spełnia wymogów zawartych w art. 96 ust. 2 Prawa bankowego.

Rozpoznając zażalenie wierzyciela na to postanowienie, Sąd Okręgowy w K. powziął poważne wątpliwości, którym dał wyraz w zagadnieniu prawnym przedstawionym Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia na podstawie na podstawie art. 390 § 1 w związku z art. 397 § 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 390 § 1 w związku z art. 397 § 2 k.p.c., sąd drugiej instancji może przedstawić Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne budzące poważne wątpliwości tylko wówczas, gdy jest to niezbędne do rozpatrzenia zażalenia. Z tego stwierdzenia, wspartego także art. 61 § 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. Nr 240, poz. 2052 ze zm.), wynika, że niezbędne jest wskazanie przez sąd odwoławczy szczegółowego uzasadnienia, na czym polegają jego wątpliwości i dlaczego uważa je za poważne, oraz wykazanie, że stwierdzone przezeń wątpliwości prawne pozostają w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem zażalenia.

W myśl art. 786² § 1 k.p.c. w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, sąd bada, czy dłużnik poddał się egzekucji, oraz czy roszczenie objęte tytułem wynika z czynności bankowej dokonanej bezpośrednio z bankiem lub z zabezpieczenia wierzytelności banku wynikającej z tej czynności. Przepis ten pozostaje w związku z art. 96-98 pr. bank., które normują zasady wystawiania przez banki tytułów egzekucyjnych, ich treść oraz skuteczność. Oznacza to, że w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności

bankowemu tytułowi egzekucyjnemu sąd bada nie tylko przesłanki z art. 786² k.p.c., ale także czy dokument przedłożony przez bank spełnia wynikające z przepisów prawa bankowego przesłanki ważności i skuteczności bankowego tytułu egzekucyjnego, a nadto inne wymogi, które dotyczą każdego tytułu egzekucyjnego. Oczywistym jest, że poczynienie wymaganych powyższymi przepisami ustaleń możliwe jest jedynie w oparciu o dokumenty zawierające powyższe oświadczenia i informacje.

W aktach sprawy natomiast brak jest oryginału lub poświadczonego odpisu oświadczenia o poddaniu się egzekucji przez dłużnika Dominikę Ł., a także oryginału lub poświadczonego odpisu umowy kredytu pozwalającej ocenić, czy spełnia ona wymogi art. 786² § 1 k.p.c. oraz art. 97 ust. 1 i 2 pr. bank. Umowa kredytu, w której treści zawarte jest oświadczenie o poddaniu się egzekucji, załączona została jedynie w formie kserokopii niepoświadczonej przez uprawnione osoby za zgodność z oryginałem. Ten brak uniemożliwia nadanie klauzuli wykonalności, co oznacza, że nie został spełniony wymóg istnienia związku przyczynowego między rozstrzygnięciem przedstawionego zagadnienia prawnego a rozstrzygnięciem zażalenia, a tylko wówczas zachodziłaby potrzeba podjęcia uchwały rozstrzygającej to zagadnienie.

Poza tym, z uzasadnienia postanowienia o przedstawieniu zagadnienia prawnego wynika, że Sądowi odwoławczemu w istocie chodzi o zajęcie przez Sąd Najwyższy stanowiska odmiennego od wyrażonego w uchwale z dnia 12 lutego 2009 r. (sygn. akt III CZP 145/08, Biul. SN 2009/2/7), na co wskazują zwłaszcza argumenty sprowadzające się do pewnej polemiki z tym stanowiskiem oraz wykazywanie, iż kategoria „stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego” nie jest dłużnikowi obca. Nie jest to jednak wystarczająca podstawa do przedstawienia Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego w trybie art. 390 § 1 w związku z art. 397 § 2 k.p.c.

Dalej, Sąd odwoławczy nie dostrzegł, iż na obecnym etapie postępowania, wobec jednoznacznego żądania zawartego w treści zażalenia (k. 14 akt), dłużnik nie domaga się już nadania klauzuli wykonalności odnośnie odsetek z odesłaniem do treści b.t.e., tj. do „wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku

Polskiego", stąd też wszelkie rozważania w tym zakresie, zawarte w uzasadnieniu postanowienia, pozostają bez związku z rozpatrywaną sprawą.

Na koniec, trzeba zauważyć, że proces cywilny zapewnia ochronę jednostce tylko w ramach określonych zasad społecznych; nie można zatem absorbować środków publicznych w celach zbędnych i nadużywania uprawnień. Nie podlega ochronie taki interes jednostki, który zgodnie z ogólnym postrzeganiem, jest aż tak nikły, iż nie usprawiedliwia absorbowania pracy sądu. Wartość przedmiotu zaskarżenia określono w zażaleniu na 4,71 zł. Kwota ta jest rażąco niska, a realne koszty postępowania - ponoszone przez społeczeństwo - wysokie. W tych okolicznościach za nieporozumienie należy uznać angażowanie Sądu Najwyższego w rozstrzygnięcie przedstawionego zagadnienia prawnego.

Z tych względów, na podstawie art. 61 § 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. Nr 240, poz. 2052 ze zm.), postanowiono jak w sentencji.

/tp/